

ogsaa i det Hele taget havde søgt at nærme sig til de Principer, som deri fandtes udtalt, det sidste dog i noget mindre Grad. Men samtidig med, at han erkjendte dette, angreb han Krigsministeren, fordi han havde taget Hensyn til Udvalgets Forslag (Modsigelse af Bojsen). I det mindste var det ikke til at forstaa anderledes, end at det ærede Medlem udtalte en Bebreidelse over, at man havde taget Hensyn til flere af Udvalgets Indstillinger. Han erkjendte, at det var godt nok, at der var taget Hensyn dertil enkeltvis, men han benegtede rigtignok, at der var taget tilstrækkeligt Hensyn til dem i deres Helhed. Han mente saaledes, at de principale Forlangender henstode ufyldte og endnu, idet Folkethinget altid havde holdt paa en fuldstændig Indvøelse af alt vaabendygigt Mandskab, hvad det foreliggende Forslag formentlig ikke gjorde. Til en fuldstændig Indvøelse af alt vaabendygigt Mandskab hører nu først og fremmest, at man tilstaaer den fornødne Tid dertil. Jeg tror, at i saa Henseende har der været temmelig afvigende Meninger. Jeg kan paa en Maade erkjende, at der i det foreliggende Lovforslag er gjort et Brud paa Uddannelsens Ensartethed; men denne Uensartethed er i dette Lovforslag ikke større end i alle tidligere. Ensartet Uddannelse og lige langvarig Uddannelse har aldrig fundet Sted og behøves jo heller ikke; thi de forskjellige Individuer skulle jo uddannes, for at de kunne fyldestgjøre Formaal, der kunne være meget forskellige. Jeg antager imidlertid, at denne Bebreidelse skriver sig derfra, at en Del af det Mandskab, der er bestemt til Fodfolket, skal uddannes i 2 Maanedere, medens den Del, der er nødvendig til at udfylde Kammerne, skulde uddannes i lige saa lang Tid som før, nemlig i en 6 Maaneders Rekruttskole. Men den førstnævnte Del har jo ogsaa en særegen Bestemmelse idetmindste i den nærmeste Fremtid. Denne Del er foreløbig saa ringe, at den saagodt som helt vil forbruges til at erstatte det Mandskab, som i Reglen i Løbet af de 2 Maanedere bliver kastet ved Afdelingerne, endvidere til at uddannes som Sygeberere eller Lignende. Det vilde jo dog være uhenigtsmæssigt at forlange, at de Folk, der skulde uddannes til særegen Bestemmelse, hvortil en kortere Uddannelses-tid er tilstrækkelig, absolut skulde holdes inde i længere Tid. En saadan Anskuelse kan i det Mindste ikke forenes med den Anskuelse, som det ærede Medlem altid har erklæret for sin. Hans Hovedanskuelse er jo nemlig den, at den Tid, som den Værnepligtige skal ofre til sin Uddannelse, skal være saa kortvarig som muligt. Uensartethed i Uddannelses-tiden, som uregelmæssig fremkommer derved, er jo for Resten alt nu tilstede ved Vaabnene indbyrdes. Ved Rytteriet maa Mand-skabet saaledes holdes længere til Tjeneste end ved Fodfolket og ved Fodfolket atter betydelig længere end ved Fæstningsartilleriet. Et andet Hoved-

princip, som efter det ærede Medlems Anskuelse heller ikke var tilfredsstillende, fremkom ved Spørgs-maalet om Garnisonstjenestens Vedligeholdelse. Ganske at afflatte Garnisonstjenesten lader sig neppe gjøre, og jeg tror ogsaa, at ved nærmere Overveelse vil det ærede Medlem selv komme til dette Resultat. Hvad der i saa Henseende kan gjøres, er gjort, nemlig at reducere Vinterstyrken for Fodfolket saameget som muligt, og at stræbe hen til, at Tiden saavidt muligt udelukkende anvendes til Mandskabets militære Uddannelse. Dette er søgt tilveiebragt ved at lade det Arbejde, som ofte kræver megen Tid, og som nu maa forettes af det tjenstgjørende Mandskab, udføres af Militærarbejdere. Det ærede Medlem ansøgte vel, at Vinterstyrken i det Hele taget ikke vilde blive reduceret. Deri har det ærede Medlem Ret; men der bør tillige fremhæves, at Vinterstyrken er søgget for det Mandskab, som havde en kortere Uddannelse end Fodfolkets Mandskab; den er bleven forøget ved Fæstningsartilleriet, hvoraf Størstedelen eller i det Mindste en stor Del kun ligger 4 Maanedere til Tjeneste. Her er der altsaa stræbt efter at gjøre Forholdene mere lige for Alle. Denne Del vil væsentlig kunne overtage Garnisonstjenesten, uden at Uddannelsen skades synderlig derved. Det ærede Medlem ansøgte endvidere, at man var afvegen fra Principet med Hensyn til værnepligtige Befalingsmands Ansættelse i størst mulig Mængde ved Afdelingerne. Jeg tror, at der i Lovforslaget tværtimod er gjort alt Muligt for at vinde de værnepligtige Befalingsmænd for Tjenesten. Erfaringen har vist, at der for Dieblisket er en overordentlig stor Mangel paa værnepligtige Befalingsmænd i Linien og i Reserven, altsaa i Operationshæren, hvor deres Nærverelse er mest nødvendig. Der er ganske sikkert paa den anden Side ingen Mangel paa værnepligtige Befalingsmænd i Forstærkningen, men skal nogen Del af Hæren kunne tarveligere besettes med dem end nu, er det netop Forstærkningen; det er Operationshæren, der trænger til de stærke Kadre. Tidligere har det imidlertid vist sig, at de værnepligtige Befalingsmænd ikke kunde vindes ad Frivillighedens Vej, og man har derfor i Lovforslaget søgt at stille Forholdene saaledes, at man kan tvinge dem til at forblive til Tjeneste. Det, tror jeg, er den aller virksomste Maade, hvorpaa man kan faae et stort Antal værnepligtige Befalingsmænd ind i Hæren, navnlig ind i Operationshæren. Sluttelig mente det ærede Medlem, at det vistnok var en Feilregning, hvis Omkostningerne beregnedes til kun at blive noget større end 9 Millioner, altsaa ikke væsentlig større end ved de tidligere Lovforslag, uagtet Kammerne vare betydelig forstærkede, og uagtet Hæren var bleven betydelig større. Jeg kan imidlertid berolige det ærede Medlem i den Henseende, thi den detaillerede Beregning i saa Henseende viser det Resultat, at Omkostningerne, naar